

Arrest

nr. 62 011 van 23 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 18 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 augustus 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 30 augustus 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 12 januari 2011.

1.3. Op 23 februari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 24 februari 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een soennitische moslim te zijn van Arabische origine met de Syrische nationaliteit en geboren te zijn op 10 januari 1983 in Hassaké stad. Eén of twee jaar voor uw geboorte verhuisden uw ouders van Elhabet dorp naar de stad, u heeft steeds in Hassaké stad gewoond en verdiende de kost met het maken van tenten en zonneschermen. Uw vader was landbouwer met eigen grond in het dorp maar had problemen met de dorpingen omdat zij jullie als slaven behandelden en pendelde dan over en weer om zijn landen te kunnen bewerken. Uw enige broer volgde hem op en pendelde eveneens van de stad naar de gronden. De voorouders van de dorpingen van de Jebboer stam bezaten de gronden maar Rashid Moeslat verkocht grond aan uw grootvader. Die stierf echter en sinds 1985 eist diens familie de grond terug en jullie zijn de enige vreemdelingen van het dorp. Er waren bedreigingen om de grond te verkopen maar uw vader weigerde de verkoop. Ontelbare keren zijn jullie klacht gaan indienen bij de politie wegens sabotage maar vermits zij mensen in overheidsdienst hadden werd er geen gevolg gegeven aan jullie klachten en werd uw broer afgetuigd. Uw broer kwam in conflict met de kleinzoon van Rashid, namelijk met Adnan Hamid Moeslat, en sloeg hem op 11 juli 2010 neer met een spade. Uw broer ging zich onmiddellijk aangeven bij de politiepost van de gemeente. Adnan stierf en jullie werden door een politiepatrouille opgehaald en jullie namen de bus naar Damascus. Uw broer werd overgeplaatst naar de gevangenis van Hassaké. U vreesde de wraak van de familie van Adnan en uw familie besliste u het land uit te sturen. Op 29 juli 2010 vertrok u van Aleppo en stak u de grens met Turkije over en u reed naar Izmir en verbleef daar dertien dagen. Op 12 augustus reist u verder en in zeven dagen bereikt u België per vrachtwagen. U verklaart zich vluchteling in België op 19 augustus 2010. Van uw familie vernam u intussen dat uw broer getransfereerd werd naar de Adra gevangenis in Damascus en dat hij na een twee maanden durend proces op 23 november 2010 veroordeeld werd tot tien jaar.

B. Motivering

Na uw gehoor op 12 januari 2011 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kan worden toegekend en wel om de volgende redenen.

Vooreerst kan u geen enkel reisbescheiden voorleggen en bewijst u uw reisweg niet: u toont niet aan wanneer u uw land verlaten heeft, noch wanneer u in België aankwam. U verklaart voor het Commissariaat-generaal dat u niet naar Istanboel gestuurd bent maar naar Izmir. In Izmir heeft u dertien dagen doorgebracht in een huis van een medewerker van de smokkelaar. Vervolgens vertrok u vandaar per taxi, u reed twee tot drie uren en stapte dan in een vrachtwagen die verder reed naar België. Bij de vraag of u, vertrokken vanuit Izmir, Istanboel niet passeerde, zei u dat u niet meer weet of de vrachtwagen die u nam in Izmir was of in Istanboel of elders. Hierop wordt bevestiging gevraagd van uw verklaring dat u dus niet weet of u in Istanboel geweest bent, hetgeen u beaamt: u weet het niet. Later in het gehoor bevestigt u niet te weten of u in Istanboel geweest bent. Wanneer u ermee geconfronteerd wordt bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaard te hebben in Istanboel geweest te zijn, herhaalt u niet naar Istanboel gebracht te zijn en in een huis ondergebracht te zijn geweest. Wanneer u expliciet gevraagd wordt of u niet op hotel verbleven heeft, ontkent u en voegt u eraan toe dat de reservatie in het begin voor Istanboel was, maar dat 'hij' dat dan veranderd heeft en dat u nu niet meer weet of hij het veranderd heeft of niet. Hierop wordt u geconfronteerd met uw bewering bij DVZ in Istanboel in een hotel verbleven te hebben, waarop u ontkent en zegt dat het een huis was. U stelt in Turkije nooit op hotel verbleven te hebben (Gehoorsverslag CGVS, 12 januari 2011, pp. 13-14, 20; Verklaring punt 34, reisroute). U slaagt er op die manier niet in de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren of te weerleggen en maakt aldus op vrijwillige wijze iedere controle van uw reisweg onmogelijk. Dergelijke houding houdt een negatieve indicatie in voor de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Verder dient vastgesteld te worden dat u geen enkel origineel bewijs kan neerleggen omtrent uw identiteit of nationaliteit. Het bewijs van identiteit is een essentieel element in iedere procedure en de kandidaat-vluchteling moet in dit verband de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken kunnen voorleggen. U legt enkel een kopie van een pagina neer uit een legerboekje, maar kopies kunnen gemakkelijk vervalst worden.

U beweert dat al uw identiteitsdocumenten zich in het ouderlijke huis in Hassaké stad bevinden. Uw ouders zouden zich in Damascus ophouden bij uw zus Rahma en u heeft niemand, alleen uw ouders en uw neef, en zij weigeren erheen te gaan en zich in te laten met de historie. U stelt vervolgens uw verklaringen bij en geeft aan dat uw ouders niet weigeren maar niet kunnen wegens ziekte en bejaardheid maar dat het uw neef is die geen partij wil kiezen in het probleem. Wanneer u erop gewezen wordt dat u nog verschillende zussen heeft in Hassaké, bevestigt u zonder de verdere gevolgtrekking te willen nemen. Op de uitdrukkelijke vraag of niemand van hen u kan helpen om aan documenten te geraken, beweert u dat ze bang zijn dat iemand van die stam hen zal 'pakken'. Gepolst naar documenten van de veroordeling van uw broer, beweert u eerst stellig dat ze u die gaan bezorgen.

*U gaat verder met te zeggen dat de moekthar met hen zal spreken en zeggen dat ze thuis dingen gaan halen, maar u waarschuwt meteen erbij dat ze u misschien geen kopie van de veroordeling zullen bezorgen. Op de vraag waarom niet, zegt u dat u het niet weet maar dat de openbare diensten moeilijk zijn, dat er overall moekhabarat is en u oppert dat het mogelijk is dat ze het bekomen en ook dat het mogelijk is dat het niet zo is en u besluit met de stelling dat u niet weet welke documenten u exact moet aanbrengen. Wanneer u erop gewezen wordt dat men u ongetwijfeld op DVZ al verteld heeft dat u identiteitsdocumenten moet aanbrengen en documenten die uw relaas ondersteunen, bevestigt u (Gehoorverslag CGVS, 12 januari 2011, pp. 2, 11). Naast voornoemde kopie uit uw legerboekje dat u na het gehoor indient, legt u nog een document neer met vertaling en de envelop waarmee u deze toegezonden werden. Het document is slechts een attest van een of andere burgemeester die stelt dat uw broer tijdelijk in zijn stad verbleef, dat hij vijf jaar geleden naar een onbekend adres vertrok en dat hij ervan op de hoogte gesteld was dat er een vonnis tegen hem uitgevaardigd was door de Rechtbank voor Strafzaken van Damascus van vijftien jaar voor het plegen van moord, een vonnis bij verstek uitgesproken op 23 november 2010. Het is niet aanvaardbaar dat u een beroep zou moeten doen op een of andere derde partij, waarvan u niet eens gewag heeft gemaakt tijdens het gehoor, die dan zou bevestigen dat hij weet heeft van het vonnis dat tegen uw broer is uitgesproken en u niet in staat bent het vonnis zelf voor te leggen. Het is bizar dat uw broer vijf jaar geleden in die stad Sakba, die tegen Damascus aan ligt volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die zich in het administratieve dossier bevindt, zou verbleven hebben, daar waar u verklaarde dat hij bij u in het ouderlijke huis in Hassaké stad, wat overigens in het Noorden gelegen is, woonde en hij als boer werkzaam was in het dorp op 40 km van de stad (Gehoorverslag CGVS, 12 januari 2011, pp. 4, 9). De afstand tussen Hassaké stad en Damascus bedraagt honderden kilometers. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, bevindt zich in het administratieve dossier. Ook bevreemdend is dat het vonnis bij verstek zou zijn uitgesproken, daar waar uw broer toch niet voortvluchtig is volgens uw verklaringen maar hij meteen opgesloten was in de gevangenis van Hassaké en voor zijn proces overgebracht werd naar de Adra gevangenis van Damascus (Gehoorverslag CGVS, 12 januari 2011, pp. 5-6). Verder is er sprake van een grove tegenstrijdigheid met uw eigen verklaringen: u beweerde dat uw broer tot **tien jaar** veroordeeld werd, daar waar dit document stelt dat hij **vijftien jaar** heeft gekregen (Gehoorverslag CGVS, 12 januari 2011, p. 19). Het hoge gesolliciteerde karakter en het twijfelachtige karakter van dat attest ondermijnt overigens in hoge mate de geloofwaardigheid ervan.*

In dit kader dient nog aangestipt dat om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, het dient te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Zelfs indien aangenomen wordt dat uw broer in de gevangenis opgesloten is wegens moord, bewijst dat nog niet dat u in zijn problemen verwickeld raakte. U beweert dat een politiepatrouille u uit huis is komen halen en gevraagd heeft of u een andere verblijfplaats had. De politie heeft jullie opgehaald opdat jullie niet zouden aangevallen worden. Zodoende trok u weg van Hassaké en u ging in Damascus wonen. Ze hebben uw huis nochtans helemaal niet aangevallen want, zo stelt u, zijn stam beschouwt jullie als inferieur. U bent dan toch preventief het land uitgevlucht want u heeft geen enkele directe bedreiging tegen u ontvangen. U poneert dat die problemen niet geregeld worden op niveau van justitie maar moord en wraak en erkwesties worden alleen opgelost buiten de rechtbank. De vraag of u bescherming heeft gevraagd aan de staat, beantwoordt u negatief en u voegt eraan toe dat de staat zich daar niet mee moeit en dat het de tribale wetten zijn en dat zij de wet zijn en de Baath en de regio in hun handen is. Op de vraag welk bewijs u heeft dat zij deel uitmaken van de autoriteiten, zegt u dat het Baathisten zijn en dat zijn mensen die rapporten schrijven over anderen en hoe meer mensen je aangeeft, hoe hoger je stijgt in graad. Deze vage uitleg kan bezwaarlijk als bewijs aanvaard worden. Op de vraag of u klacht heeft ingediend tegen uw opponenten, vraagt u zich af bij wie u klacht zou indienen. Op de vraag of u concrete bedreigingen heeft ontvangen, stelt u van wel maar blijft u algemeen en vaag. U concretiseert de bedreiging niet en gaat ervan uit dat u bedreigd bent door tribale wetten (Gehoorverslag CGVS, 12 januari 2011, pp. 12, 17-18). Hiermee toont u niet aan dat uw angst op meer gebaseerd is dan vermoedens en tevens toont u niet aan dat de autoriteiten u geen bescherming zouden bieden indien nodig.

Gezien uw gebrek aan bewijsstukken aangaande uw reisroute, gezien uw gebrek aan origineel identiteitsbewijs, gezien uw gebrek aan objectieve bewijsstukken aangaande uw relaas en gezien uw onaannemelijke verklaringen, dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Er dient tevens te worden vastgesteld dat u evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet“

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motiveringsplicht, onderneemt verzoeker een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Hij tracht aan de hand van een opsomming van de voorwaarden zoals opgenomen in de vluchtelingendefinitie aan te tonen dat hij wel degelijk in aanmerking komt om als vluchteling te worden erkend.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een attest van de burgemeester van het dorp Sabka met vertaling.

Ter terechtzitting legt verzoeker een nieuw stuk voor met vertaling: een "executive notification".

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat hij geen enkel reisbescheiden voorlegt en zijn reisweg niet bewijst, hij geen enkel origineel bewijs kan neerleggen omtrent zijn identiteit of nationaliteit, het hoge gesolliciteerde en twijfelachtig karakter van het attest van de burgemeester in hoge mate de geloofwaardigheid ervan ondermijnt, zelfs indien zijn broer in de gevangenis is opgesloten wegens moord, dit nog niet bewijst dat hij in zijn problemen verwickeld raakte, zoals wordt toegelicht, hij niet aantoont dat zijn angst op meer gebaseerd is dan vermoedens en hij tevens niet aantoont dat de autoriteiten hem geen bescherming zouden bieden indien nodig.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Waar verzoeker de tegenstrijdigheid met betrekking tot zijn reisroute probeert te verschonen door te stellen dat hij zich liet leiden door een smokkelaar en deze laatste de reisroute verschillende keren wijzigde, hetgeen waarschijnlijk een sluwe tactiek is met als doel de vluchtelingen in verwarring te brengen teneinde te vermijden dat de gebruikte reisroute in geuren en kleuren aan de asielinstanties wordt doorverteld, en de smokkelaar ook afhankelijk is van waar het op dat moment het gemakkelijkste is om "illegalen" de Europese Unie binnen te brengen, en het voor hem niet duidelijk is of hij nog in een hotel dan wel in een huis heeft verbleven in Turkije, kan hij de Raad niet overtuigen. Uit de stukken van het administratief dossier, inzonderheid verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk11) en het Commissariaat-generaal (stuk 5), blijkt dat hij aanvankelijk stelt dat hij van 30 juli 2010 tot 11 augustus 2010 op hotel verbleef in Istanbul (verklaring DVZ, nr. 34) en later verklaart dat hij niet naar Istanbul werd gestuurd maar naar Izmir, waar hij samen met andere personen in een huis verbleef (CGVS, p. 13). Op de uitdrukkelijke vraag of hij uit Izmir dan wel Istanbul is vertrokken, antwoordt verzoeker dat hij niet meer weet of hij al dan niet de vrachtwagen nam in Izmir of in Istanbul of elders (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingen stelt verzoeker "*neenee, hij is van mening veranderd en heeft me niet naar Istanboel gebracht, hij verborg alles en zei niet waar we waren. Als die ons in een huis bracht zei die gewoon blijf daar en we wisten van niets. Nooit op hotel verbleven? Nee. Ik weet het niet maar in het begin had hij gereserveerd voor Istanboel maar dan heeft hij veranderd en nu weet ik niet of hij veranderd heeft of niet ofwel was het zxpres om me te verwarren. U heeft bij DVZ verklaart dat u in Istanboel verbleef in een hotel? Nee een huis. U heeft in Turkije nooit*

op hotel verbleven? Nee". Dat het voor verzoeker tot op heden nog steeds niet duidelijk is of hij in een huis dan wel een hotel heeft verbleven is niet ernstig vermits kan verwacht worden dat verzoeker wel degelijk het verschil kent tussen een hotel en een huis en hij daar tenslotte 13 dagen heeft doorgebracht (CGVS, 20). Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoeker ook geen enkel land kent dat hij zou hebben doorkruist met de vrachtwagen niettegenstaande "de vrachtwagen (na 5 à 6 uren) stopte. Gedurende een dag of anderhalve dag (...) de vrachtwagen halt (hield). (...) hij nog twee keer gestopt (is) maar tussen elke stop passeerde er ongeveer een dag of zo" (CGVS, p. 13 en 14) en daarenboven zijn verklaringen inconsistent zijn omdat hij later stelt "En 's nachts reed de chauffeur of sliep hij? Nee, hij ging door. Na een lange stop is het voertuig niet meer gestopt dan voor kleine pauzes van een kwartier. Hoeveel keer is de chauffeur gestopt voor een lange pauze om te rusten? Van Izmir heeft die 5 à 6 uur gereden en dan lang gestopt. Dus gedurende zes dagen rijdt die dan dag en nacht op kleine pauzes van een kwartier (na)? Hij had een chauffeur bij zich, ze waren met twee. Maar de vrachtwagen rijdt dan gedurende zes dagen dag en nacht? Ja, reed en stopte niet. (...)" (CGVS, p. 14)

De Raad kan derhalve slechts vaststellen dat verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid niet ontkracht en opmerken dat de wijze waarop verzoeker zijn reis beschrijft niet consistent is. Niets belet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn reisroute mee in overweging te nemen bij de beoordeling van de asielaanvraag.

2.5. Waar verzoeker voorhoudt dat hij afhankelijk is van meerdere personen teneinde zijn documenten te kunnen bekomen en hem niet kan verweten worden dat hij tot op heden niets kan neerleggen, wijst de Raad erop dat het bewijs van identiteit en nationaliteit een belangrijk element is bij de asielaanvraag en van verzoeker kan en mag verwacht worden, in het kader van zijn medewerkingsplicht, dat hij al het mogelijke onderneemt om belangrijke stukken en bewijzen te verzamelen en te overhandigen aan de asielinstanties, bevoegd voor het onderzoek van zijn asielaanvraag. Dat zijn ouders ziek en oud zijn en de andere familieleden vrezen dat de wraak tegen hen zal keren, is niet afdoende temeer verzoeker wel een attest neerlegt van een burgemeester ter bevestiging van de veroordeling van zijn broer en daarover stelt dat zijn moeder de burgemeester goed kent en zij contact met hem heeft opgenomen. Ter terechtzitting toont verzoeker het origineel legerboekje en stelt hij dat het in Hassaké werd opgehaald. Op de vraag waarom hij dan zijn identiteitskaart niet voorlegt antwoordt hij dat diegene die zijn legerboekje ophaalde in Hassaké zijn identiteitsdocumenten niet kon vinden. Hoe dan ook uit hetgeen volgt blijkt dat verzoeker er niet in slaagt een gegrond vrees in vluchtelingrechtelijke zin aan te tonen, noch een reëel risico op ernstige schade.

Waar verzoeker zijn gebrek aan documenten eveneens wijt aan de problemen die hij kent en de wraak ten opzichte van hem blijft gelden, is de Raad van oordeel dat, zelfs indien zou worden aangenomen dat zijn broer in de gevangenis is opgesloten wegens moord, dit nog altijd niet bewijst dat verzoeker in zijn problemen verwickeld raakte, vermits tegen hem geen directe bedreiging is geweest en hij niet aantoonde dat zijn angst op meer gebaseerd is dan vermoedens. In de mate verzoeker betoogt dat het geenszins noodzakelijk is dat hij reeds het slachtoffer is geworden van concrete incidenten vooraleer de vluchtelingenstatus kan worden toegekend, zijn vrees voor zijn leven steun vindt in de tribale wetten die in Syrië nog heersen en de commissaris-generaal onvoldoende rekening houdt met de heersende cultuur in het land van herkomst, wijst de Raad erop dat verzoekers bewering met betrekking tot de tribale wetten in Syrië niet in het minst wordt gestaafd en benadrukt hij dat verzoeker met zijn betoog voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is.

In casu herhaalt de Raad dat verzoeker geen enkel bewijs aanbrengt dat hij daadwerkelijk persoonlijk geïdendeerd wordt door de familie van het slachtoffer van zijn broer. Meer nog, verzoeker legt ter staving van de voorgehouden vervolgingsfeiten vanwege de familie van het slachtoffer van zijn broer een attest neer van de burgemeester van het "dorp" Sakba waar zijn zus R. woonachtig zou zijn, terwijl uit zijn verklaringen blijkt dat zijn zus R. woonachtig is in Damscus en er op geen enkel moment sprake is van een woning die zij zouden hebben in Sakba. Waar verzoeker nog verklaart dat op het attest vermeld wordt dat zijn broer in Sakba zou verbleven hebben, de familie daar een huis heeft en er geregeld werd gereisd tussen Sakha en Hassaké, afhankelijk van het werk, wijst de Raad er nogmaals op dat verzoeker uitvoerig werd gevraagd toe te lichten waar de verschillende leden van zijn familie geboren

werden en thans woonden en werkten en dat met geen enkel woord werd gerept over de stad "Sakba" (CGCS, p. 2-5).

Daarenboven kan verwacht worden dat verzoeker of zijn familie wel degelijk in de mogelijkheid zijn om bewijzen voor te leggen over het proces en de veroordeling van verzoekers broer, temeer hij vertegenwoordigd werd door een advocaat (CGVS, p. 6) en dat verzoeker minstens informatie zou kunnen verschaffen over het proces van zijn broer. De Raad stelt hieromtrent vast dat verzoeker niet eens op de hoogte is wanneer het proces tegen zijn broer begon, hij geen kennis heeft van de rechtbank waar hij moest verschijnen, hij evenmin de naam van de advocaat kent terwijl zou kunnen verwacht worden dat dit de persoon bij uitstek is die verzoeker de nodige toelichtingen en bewijsstukken zou kunnen geven, en hij niet met zekerheid kan aangeven wie van de familie het proces heeft bijgewoond. Gelet op verzoekers vage verklaringen over zijn broer, het gebrek aan kennis over het proces van zijn broer, terwijl hij perfect op de hoogte zou kunnen zijn vermits er een advocaat in het spel was, en het gebrek aan begin van bewijs van een processtuk of een officiële veroordeling van zijn broer, is de Raad van oordeel dat aan verzoekers relaas geen geloof kan worden gehecht.

Vermits het relaas van verzoeker ongeloofwaardig is kan aan het attest van de burgemeester geen objectieve bewijswaarde toegekend worden temeer uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat er een link is tussen zijn familie en de stad Sakba.

Waar verzoeker thans een "executive notification" (vrijde vertaling: strafuitvoeringsbericht) indient wijst de Raad erop dat aan dit document geen enkele objectieve bewijswaarde kan worden toegekend omdat 1) dit strafuitvoeringsbericht aan verzoekers broer is gericht terwijl deze, volgens verzoekers verklaringen in de gevangenis verbleef/verblijft, en het dus onlogisch is dat er in dit document zou gedreigd worden met maatregelen indien de uitvoering van de straf niet binnen de vijf dagen zou aanvangen, 2) het adres van zijn broer Sakba vermeldt terwijl deze volgens verzoekers verklaringen in Hassaké woonde, en ook de brief van de mukthar vermeldt dat hij vijf jaar geleden de stad heeft verlaten, 3) ter terechtzitting vastgesteld wordt dat verzoeker niet eens weet welk document hij voorlegt en 4) hij geen klaar en duidelijk antwoord kan geven hoe hij in het bezit is gekomen van dit document. Dit document wijzigt overigens niets aan de vaststelling dat verzoeker niet aantoonde dat hij zelf wordt gevisieerd door de familie van het slachtoffer, voor zover daar al enig geloof aan gehecht wordt, en hij hoegenaamd geen toelichting kan verschaffen over het proces van zijn broer.

2.6. De Raad wijst er nog op dat, in de mate verzoeker stelt dat de rechten van verdediging werden geschonden en hij tijdens het gehoor daarover niet werd gehoord, het attest van de burgemeester werd toegestuurd na het gehoor en niets verzoeker belette om schriftelijke toelichting te geven op het ogenblik dat hij het attest overmaakte aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.7. Zo verzoeker nog stelt dat hij afkomstig is uit het dorp Hassaké dat 'eigendom' is van slechts twee families en andere inwoners er behandeld worden als 'shheish', een groep slaven, hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen omdat hij niet weet bij welke overheidsdienst hij terecht kan, de stam van de vermoorde Adnan een grote invloed heeft en de Baathisten alles in handen hebben en alleen de personen helpen die ze willen en verzoeker en zijn familie geen Baathisten zijn en geen politieke connecties hebben, merkt de Raad op dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is, hij in ieder geval niet heeft aangetoond dat hij persoonlijk wordt vervolgd en zijn redenen waarom hij niet op de bescherming van zijn autoriteiten zou kunnen rekenen blote beweringen betreffen. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven en hij evenmin aannemelijk maakt dat hij niet kan rekenen op de steun van de Syrische autoriteiten of dat hij zou worden gevisieerd door de Syrische kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen.

2.9. Verzoeker vraagt geen toepassing van de subsidiaire bescherming.

2.10. Wat de actuele veiligheidssituatie betreft, merkt de Raad op dat de begrippen “*internationaal of binnenlands gewapend conflict*” noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken werden gedefinieerd. Er kan wel worden gesteund op de definitie van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, geratificeerd door de wet van 16 april 1986 (RvS 1 december 2006, nr. 165.476).

Volgens artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949 zijn interne conflicten “*alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.*”. Het tweede lid van dit artikel stelt dat “*interne ongeregeldheden en spanningen, zoals rellen, op zichzelf staande en sporadisch voorkomende daden van geweld en andere handelingen van soortgelijke aard, ...*” niet zijn te beschouwen als gewapende conflicten.

Op 3 mei 2011 laat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een ‘Subject Related Briefing’ van 18 april 2011 met betrekking tot de veiligheidssituatie in Syrië geworden. Uit genoemde informatie blijkt dat er in Syrië sinds 17 februari 2011 sprake is van regelmatige demonstraties waarbij tot op heden naar schatting 200 doden zijn gevallen, de overgrote meerderheid doodgeschoten door veiligheidstroepen. Deze manifestaties zijn echter gelokaliseerd in een beperkt aantal brandhaarden. Het epicentrum is Dara’a en voorts doen zich met onderbrekingen betogingen voor in Douma, Homs, Banyas en Lattaqiah. Vooral op vrijdagen na het weekendgebed zijn er spanningen. Het aantal demonstraties in de hoofdstad is eerder beperkt en het openbare leven is er op geen enkel moment tot stilstand gekomen. Ook in de tweede stad van het land, Aleppo, is het rustig, behoudens twee kleine demonstraties. Het regime van president Bashar al-Assad heeft op de situatie gereageerd met een mengeling van repressie en toegevingen, waaronder de vrijlating van de schoolkinderen uit Dara’a wiens arrestatie de onlusten uitlokte, het ontslag van Faysal Khaltum, de gouverneur van Dara’a, de aankondiging van een salarisverhoging van 20 à 30 % voor ambtenaren, de vrijlating van 260 islamitische en 42 Koerdische gedetineerden uit de gevangenis van Saydnaya, het ontslag van de regering van Muhammad Naji al-Otri, de sluiting van het enige casino in het land, de afschaffing van een wet die leraressen verbiedt om een niqab te dragen, de uitvaardiging van een presidentieel decreet dat de nationaliteit verleent aan 300 000 Koerden die sinds de volkstelling van 1962 als ‘vreemdeling’ of ‘staatloze’ stonden geregistreerd, het ontslag van gouverneur Ghazzal van Homs en het inzweren van de nieuwe regering onder leiding van premier Adel Safar, die als opdracht krijgt hervormingen voor te bereiden. Op basis van de actuele situatie concludeert het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat “*[E]r moet worden geconstateerd dat er in Syrië de jongste weken sprake is van regelmatige demonstraties. Er dient echter tevens aangestipt dat deze manifestaties (...) gelokaliseerd zijn in een beperkt aantal brandhaarden. Het epicentrum is Dara’a en voorts doen zich met onderbrekingen betogingen voor in Douma, Homs, Banyas en Lattaqiah. Vooral op vrijdagen na het weekendgebed zijn er spanningen. Merken we op dat het aantal demonstraties in de hoofdstad eerder beperkt is. Het openbare leven is er op geen enkel moment tot stilstand gekomen. (...) De contestatie gaat vooral uit van de meerderheid van soennitische Arabieren. Er zijn nauwelijks aanwijzingen dat er Christenen of Druzen bij betrokken zijn. Wat betreft de Koerden, zij hebben zich eerst afzijdig gehouden en pas recentelijk is er sprake van enig (vreedzaam) protest. Er kan op basis van de actuele situatie worden geconcludeerd dat de heersende spanningen het regime weliswaar hoofdbrekens bezorgen, maar anderzijds niet van die aard is om de positie van president Bashir al-Assad op een decisieve manier te ondergraven. Er is op dit ogenblik nog steeds geen sprake van een massale volksopstand tegen het staatshoofd. Er kan van uit gegaan worden dat de toegevingen van het regime wel degelijk enig effect hebben geressorteed. Ingevolge hiervan kan gesteld worden dat er geen sprake is van een situatie van veralgemeend geweld in Syrië. Het maatschappelijk leven is niet tot stilstand gekomen, het overheidsapparaat functioneert normaal. De veiligheidsdiensten fungeren als vanouds en treden repressief op tegen iedereen die zich openlijk tegen het regime keert. (...)*” (eigen onderlijning).

Dit schriftelijk verslag werd op 4 mei 2011 per fax overgemaakt aan verzoekers raadsman. Ter terechtzitting wordt aan verzoeker de mogelijkheid geboden om mondeling te repliceren op de inhoud

van hoger genoemde 'Subject Related Briefing'. Hij brengt evenwel geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet correct of actueel is. Niettegenstaande de veiligheidssituatie in Syrië precair is en het optreden van de veiligheidsdiensten repressief is tegen iedereen die zich openlijk tegen het regime keert, is de Raad van oordeel, gelet op de vaststelling dat de protesten gelokaliseerd zijn in een aantal brandhaarden, dat er actueel in Syrië geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat in hoofde van verzoeker evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen in geval van terugkeer naar Syrië.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

2.11. De motivering in de bestreden beslissing is omstandig ontwikkeld en moet als een geheel worden gelezen, waarbij het niet vereist is dat ieder afzonderlijk element ervan die beslissing in haar geheel kan dragen. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS